

Lucie Salová
Spisovatel

Lucie Salová
Spisovatel

Lucie Salová
Spisovatel

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Knihomolkám, jež stále čekají na svého spisovatele

© Lucie Salová, 2023

Cover art © Lukáš Tuma, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0130-5 (print)

ISBN 978-80-278-1328-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1329-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1330-8 (pdf)

Kapitola 1

Další horký den se pomalu chýlil ke konci. Slunce bylo položené přesně v té nepříjemné pozici, kdy brání očím ve výhledu a nutí neustále mžourat nebo si pokládat otevřenou dlaň nad obočí a tvořit si tak stínítko. Letní dny přeměnily město na vysušenou Saharu, chyběl už jen písek namísto seschlé trávy a rozpálených cest.

Hana seděla v parku pod stromem, a zatímco se snažila klackem odstranit psí exkrement ze své boty, přemýšlela, jak se ta smrdutá věc mohla dostat i na její kryt mobilního telefonu. To byla celá ona. Jediná hromádka a ona vlezle přímo do ní, a ještě si tam vymáchá mobil. Věčně chodila se zpožděním, ačkoliv se všechny její hodiny i hodinky záměrně předcházely o pět minut. V kuchyni taky nijak extra, spíš vůbec, neexcelovala. Ve svém volnu představovala neohrabanou nešiku, jakmile se ale posadila před klávesnici a pustila se do psaní, neměla konkurenci.

S psaním článků začala hned po střední škole, a když se přihlásila na vysokou a začala studovat jazyky, k angličtině a italštině, které se naučila už na střední škole, si velice rychle byla schopná přičíst i španělštinu a francouzštinu. Jazyky se pro ni staly nepostradatelnou součástí, milovala je stejně jako psaní článků, a když mohla obě vášně skloubit dohromady, našla způsob, jak si jednoduše přivydělat při studiu a nadále se zdokonalovat. Když začínala psát články o čemkoliv, říkala jednoduše, že píše články, ale dneska se už jakékoliv psaní začalo nazývat copywriting. Hana si z toho často dělávala legraci a prohlašovala, že to je něco

podobného, jako když se dneska uklízečkám říká kosmetičky podlahových krytin nebo prodavačům specialista prodeje.

Než dokončila školu, získala stáž v redakci internetového magazínu a ihned po promoci jí nabídli místo redaktorky se specializací na jazyky.

Psaním trávila většinu volného dne, když nepsala pracovně, horlivě sepisovala svůj vlastní příběh. Když se náhle mohla stát copywriterskou hvězdou, proč by nemohla být jednou i spisovatelkou?

Sledovala okolní páry. Tiše záviděla jejich prstům, které se láskyplně proplétaly. Podívala se na své ruce, prázdné a obyčejné. Byla to už tak dlouhá doba, kdy své prsty zasunula do dlaně svého spícího manžela a užívala si tu chvíli. To byla také jediná chvíle, kdy se jej mohla dotknout, protože její teď už bývalý manžel byl hafefobik. Trpěl panickým strachem z jakéhokoliv lidského dotyku. Bylo to sice jako držet za ruku mrtvolu, ale Hana se utěšovala myšlenkou, že je lepší držet ochablou ruku než žádnou ruku. Někdy se také pokusila ke spícímu muži těsně přivinout. Musela nejdříve odstranit hradbu uprostřed postele, kterou Jonatán každý večer pracně vytvořil ze speciálních polštářů navíc a dvou přebytečných peřin úhledně smotaných jako roláda. Potom se umístila doprostřed matrace namísto zátarasu a vyčkávala, až se Jonatán v domnění, že se tiskne k peřinám, přiblíží. Když nepočítala pubertální chození klukem na střední škole, vlastně netušila, jaké to je jít parkem a držet se s manželem za ruce. Jednu dobu spolu chodívali hrát tenis. To si představovala, že ona je tou Jonatánovou rukojetí rakety. Jenomže potom ji vždycky přepadla zloba. Jak je možné, že tu blbou pátku mu nevádí pevně držet oběma rukama? Měla co dělat, aby udržela vztek mísený s touhou na uzdě a nerozmlátila mu tu jeho krásnou nepolíbenou hubu – raketou, již bez problému držel oběma rukama.

„Smím se tě někdy dotknout?“ žadonila při jedné ze svých slabých chviliek a představovala si nejrůznější způsoby, jak by s jeho souhlasem naložila.

„Víš, že ne. Vdala ses za mě a souhlasila jsi...“, zavrčel.

Po této odpovědi vždycky vymýšlela další a další způsoby nebo nečekané situace, kdy by se ho mohla dotýkat. Časem přestala spřádat různé plány a spokojila se pouze s večery, kdy on spal a ona se proměňovala v zabalený spací pytel uprostřed postele.

Její duše chřadla. Ačkoliv Jonatán sedával na druhé straně gauče, jako by tam byla sama. Často se trýznila myšlenkou, že není krásná. V myšlenkách se ubírala k úvaze, že kdyby vypadala jinak, atraktivněji, že by se v manželovi něco zlomilo. Rozevřel by ji jako knihu Kámasútry a zkoušel na ní všechny polohy, možná by i nějaké sám vymyslel. Milovala ho, ale jednou si uvědomila, že sama sebe miluje víc. Přála si rozkvést jako zahradní květina, probudit se do časného rána a vzduchu prosyceného celonočním sexem. Ze všeho nejvíc toužila proplést se s těma jeho zatracenýma rukama, aniž by si připadala, že hladí nebožtíka. Bylo jasné, že je na světě jedinou majitelkou postele, která tam nikdy nezanechala žádnou tělesnou tekutinu kromě nočního potu.

Celý vztah začal upadat. Možná že byl od samého začátku odsouzen k zániku. Hana naivně věřila, že dokáže manžela milovat pouze očima nebo že on ji bude jednou moci milovat jen konečky prstů přiloženými na její tváři. Nestalo se tak.

Ty roky v dysfunkčním manželství jako by z ní vysály veškerou energii i snahu po čemkoliv, co se týkalo mužů. Ačkoliv toužila s někým sdílet život, nevěděla přesně, jak by to měla udělat. Jít na seznamku? Posedávat po kavárnách a mávat řasami na svaluše? Nebo kdyby zatoužila zapříst hovor s intelektuálem, stačilo by zajít do knihovny a zakmitat na něj stránkami kvalitní literatury? Sedět v parčíku s knihou se jí neosvědčilo.

Neměla bych pro jistotu zajít do místního útulku pro opuštěná zvířata, nebo si mě snad kočky vyhledají samy? přemýšlela ironicky. Skoro ve třiceti letech a po nepodařeném manželství si připadala jako žena, která už má všechno hezké za sebou. Jonatán byl jediný, komu kdy chtěla patřit. Od té doby, kdy podepsala rozvodové papíry, nepotkala nikoho, kdo by v ní znova zažehl sálající plamen vášně.

Muži představovali velkou neznámou.

Takže se smířila s tím, co má – tedy nemá –, a věnovala se práci a psaní. Ve volných chvílích se věnovala činnostem, které spolu obvykle dělávají páry. S nepatrným rozdílem: dělala je sama a nestěžovala si. Občas mlsně pokukovala po lidech v okolí, již se drželi za ruce, ale nehekala u toho a nepřejícně neodfrkávala.

Vytáhla knihu, kterou se už několik dní snažila dočíst, a začetla se do děje. Byla od jejího oblíbeného českého autora Adama Ezry. Většinou psal thrillery, ale – proto jej měla v oblíbě – dokázal psát beletrii i humorná dramata. U jiných autorů, když se snažili popsat emoce opačného pohlaví, jí to znělo škrobeně. U jeho knih vždy žasla nad schopností vystihnout vše, co jako čtenář vyžadovala.

V kabelce s sebou měla i jeho novou knihu, kterou si ráno vyzvedla v knihkupectví. Chtěla dnešek strávit venku, dočíst jednu knihu a ihned začít s druhou. Sice asi na okolí působila jako věčná samotářka a outsiderka, ale bylo jí to fuk. Měla svou práci, zájmy v podobě Adama Ezry a jednou se jí třeba podaří splnit si sen a i ona bude mít svou knihu na pultech knihkupectví... a kočky, které jí budou dělat společnost. Jednou viděla na instagramu legrační obrázek – kočka nazývala svého páníčka otrokem, zatímco pes ke svému živiteli vzhlížel s nekonečnou láskou. Nebyla si jistá, zda by snesla dalšího tvora, který ji záměrně ignoruje a odpočítává minuty, kdy konečně vypadne z bytu. Pes

bude lepší volba, až se jednou rozhodne, že chce někomu věnovat čas.

Zvedl se vítr, větve stromů upustily pár listů a ty se rozletěly okolo. Klesající slunce zakryl našedlý mrak a nedovolil mu vykouknout skrz něj. Ochladilo se. Vypadalo to, že co nevidět začne pořádná průtrž mračen. Hana vyskočila na nohy, mobil i knihu hodila do tašky. Když si pospíší, stihne zabrat místo v kavárně a dát si kávu, než se tam nahnou davы.

Obloha vypadala, že každou chvíli začne ronit kapky, a Hana raději přidala do kroku. Vlasy rozfoukané větrem jí trčely do všech světových stran, i do těch vedlejších. Každé ráno musela vynaložit nemalé úsilí, aby nepoddajné vlasy zkontrolovala. Nebyly rovné ani kudrnaté. Připomínaly něco uprostřed, co si žilo vlastním životem a odmítalo většinu sér a procedur. Ve výloze kavárny si všimla, že má na hlavě vlasy zacuchané s několika uvězněnými stromovými listy. „No to je hnus.“ Zanařadávala a tu spoušť se snažila napravit. „Vypadám, jako kdybych se na několik dní ztratila někde v křoví,“ lamentovala a neobratně při tom tahala za listy.

Když si byla jistá, že svým vzhledem uvnitř kavárny nikoho nevyděsí, vešla. Pohledem ode dveří skenovala nabídku na velké tabuli a nevěnovala pozornost okolí v bezprostřední blízkosti. Kabelou smetla ze stolu nalevo věci nějakého chlápka a levým bokem převrhla jeho – našťastí – prázdný hrnek. Když couvala, aby nepřidělala ještě větší škody, komusi šlápla na nohu a vrazila do mladé dívky, která uklízela stoly.

Hana opět bodovala. Jako odjištěný granát by jistě obstála.

„Promiňte, já nerada.“ Zvedla věci rozházené okolo. „Promiňte, mrzí mě to.“ Vzhledla k dívce sbírající odpadky ze stolu. Pro jistotu se omluví ještě potřetí, i když neví přesně komu. V jejím případě je lepší mít vždycky omluvu navíc.

„Nechte to. Posbírám si to sám,“ zavrčí chlápek a zpraží ji pohledem.

„Omlouvám se,“ zatváří se zahanbeně. Opatrně, jako kdyby stála před dravou šelmou, začne opět couvat, pak se otočí a mizí. U pultu si objedná koláček a horkou kávu. Nejraději by se sebrala a kávu si vypila kdekoliv jinde, ale při pohledu z okna si to rozmyslí. Déšť švihá kapky do skel podniku a vztekle ohýbá větve stromů okolo.

Hana si povzdechne. Zaloví v kabele a podá baristovi drobné. Doufá, že než bude její káva hotová, chlápek od stolu odejde.

„Slečno, to je pro vás,“ barista položí na pult hrnek a koláček. Vezme si je a rozhlédne se okolo. Poslední volný stůl. Naproti tomu nerudnému chlapovi. Vydechne, zamíří ke stolku. Když si sedá, protiva k ní zvedne zrak, ale pak se vrátí ke svému časopisu.

Z kabely si vytáhne knihu, kterou si ráno koupila. Ještě sice nedočetla předešlou knížku, ale když se podívá jedním okem, pořádně si prohlédne obálku, nikomu to vadit nebude. Jako obvykle přečte zadní stranu, poté otevře knihu u anotace a pokračuje zpět na konec k informacím o pisateli. Už je zná téměř nazpaměť, pročítá je snad podesáté, ale nechce porušit svou čtenářskou tradici.

„Proboha,“ sykne tiše a knihu zavře. Nacpe ji zpět do kabely, a když se snaží ruku vytáhnout, omylem zavadí o rozbalený bonbón, ten se ihned přichytí k jejímu prstu. Úlekem, rychleji, než chtěla, vymrští ruku ven a začne zběsile mávat okolo sebe. Bonbón se odlepí, letí vzduchem, narazí do stolu mrzouta a odletí kamsi na podlahu.

Kapitola 2

Hana ani nedýchá. Vyplašeně hledí na muže.
„Proboha, ženská. To jako vážně?“ Muž je očividně zhnusen a vypadá, že každou chvíli začne běsnit.

„To nebylo schválně. Už se to nestane,“ pronese se slyšitelnou dávkou studu a sklopí zrak. Nejraději by se vypařila, jenomže venku prší a ona to neudělala naschvál. Navíc teď rozhodně nemůže odejít.

Do vyhledávače v mobilu zadá *spisovatel Adam Ezra* a klikne na fotogalerii. Se snímky z internetu se snaží porovnat muže sedícího naproti. To nemůže být pravda! Co by distingovaný muž jako on pohledával tady v malém městě, v zapadlé kavárně? Určitě jen projíždí okolo a tady se zastavil, jen aby si odpočal po dlouhé cestě. Vypije kávu a bude pokračovat dál – do města, jež lidem plní sny. Divoce jí tluč srdce. Představovala si snad stokrát, jak by probíhal jejich společný hovor, a nyní sedí méně než dva metry od ní. Její toužebný povzdech, který vydala, by se neztratil ani v telenovele.

Zmatené myšlenky v její hlavě soupeřily, která z nich bude uskutečněná jako první. Chtěla o něm vědět všechno, hovořit o knihách, o psaní. Byla si totiž jistá, že on by její touhu psát ocenil. Jistě by byl i rád, že zrovna ona vyhledává jeho knihy. To si vždycky myslela o muži z přebalu knihy, jenomže teď, když se dívala na toho chlapa před sebou, si byla jistá, že se pletla. Tvářil se stále našťavaně a Hana přemítala, zda vstal zadkem napřed, nebo to způsobila ona. Třeba se směje jen tehdy, když se fotí do knihy a na internet, napadlo ji.

A tohohle literárního nádeníka s sebou nosívala v kabelce.

Podepřela si bradu a snažila se nezírat přímo na něj. Její rádius se omezil pouze k vedlejšímu stolu. Kdyby měla v tašce jinou knihu, mohla by se schovat za ni. Předstírala, že sleduje dění v kavárně, občas se napila nebo rolovala v mobilu a srovnávala jeho obličej s fotkami z internetu. Ve skutečnosti vypadal jinak – starší, vlasy měl teď kratší nad ušima a na temeni delší. Oči černé jako uhel s pronikavým pohledem. Kdyby teď vzhlédl, Hana by se v nich utopila. Toužila si k němu přisednout a sáhnout na jeho porost na bradě. Připadala si jako pubertáčka, když se její intimní partie probudily a pokoušely se dostat blíž k němu.

Adam se nepodobal jejímu bývalému muži, do kterého se slepě zamilovala, a nepodobal se ani ostatním českým spisovatelům, o nichž se v médiích psalo zřídkakdy a na ulici byli k nerozeznání. Kdyby ho neznala ze zadních stran knih, facebooku, instagramu, twitteru a článků, na které občas na internetu narazila, pravděpodobně by si ho dneska ani nevšimla. Hana se za muže na ulici neotáčela, vlastně zírala jen na zadané muže vodící se za ruce s přítelkyněmi, takže si nemohla být jistá, jestli by se za ním na ulici ohlédla. Vzhledově vyhlížel přitažlivě, to ano, ale Haně mnohem víc imponovalo to, kým byl a co všechno dokázal. Adam Ezra byl mezinárodní spisovatel, jehož knihy se překládaly do nespočtu jazyků. Ročně zvládal napsat až čtyři knihy a většiny z nich se také fanoušci dočkali ve filmové podobě. Na instagramovém účtu má více sledujících než Leoš Mareš.

Možná by ho mohla požádat o podpis, a co víc – třeba s sebou má i nějaké upomínkové předměty. Takové tričko s názvem jeho knihy, to by byl hotový trháč.

„Vzpamatuj se, Hano. Není to žádný kolotočář,“ vynadala si.

„Říkala jste snad něco?“ pronesl eroticky vibrujícím hlasem Adam Ezra. Po znatelné mrzutosti v jeho hlase jako by se slehla zem.

Hana zvedla hlavu rychlostí přestárlé želvy. „Ne, pane. Ano, ale ne vám.“

„Pane?“ rozesmál se. „Už se mi dlouho nestalo, aby mě někdo takto oslovil.“

Nejistě se usmála a rozhodla se, že bude lepší, když bude předstírat, že neví, kdo je. „Někdy mluvím sama se sebou. Víte, co se říká: někdy je fajn pokecat si s někým stejně chytrým.“

„Jo, no, tak to bych měl asi taky začít praktikovat.“ Poškrábal se na zarostlé bradě.

„Neříkejte, že sám se sebou nemluvíte,“ pozvedla tázavě jedno obočí a vyčkávala na odpověď. Její pánevní dno se začínalo probouzet. Překřížila si nohy.

„To zrovna ne. Dá se říct, že jsou věci, které musím dělat sám, ale je mnohem lepší, když jste na to dva. Nemám pravdu?“

Kdyby s ní takto mluvil kdokoliv jiný, praštila by ho kabelkou plnou knih a nazvala ho úchylným prasákem. Od Adama Ezry ta slova zněla jako famózní dvojsmyslná slovní symfonie. Cítila, jak se jí horkost vlévá do tváří. „Noo, přijde na to, co tím míníte, PA-NE,“ odvětila s důrazem na posledním slově.

„Nechtěla byste si ke mně přisednout? Myslím, že zbytečně zabíráme dva stoly, když už si tak dobře rozumíme.“

„Proč ne,“ posbírala si své věci a přesunula se o jeden stůl dál. Posadila se naproti a vyčkávala.

„Jsem Adam,“ natáhl ruku a přitom odhalil řadu horních dokonale rovných, čistě bílých zubů.

Ruku přijala. „Jsem Hana.“

„Takže, Hano, chodíte sem často?“ se zájmem si prohlížel její tvář a nepřestával se usmívat.

„Ano. Skoro každý den. A vás sem přivádí co? Zdejší určitě nejste.“

„Vlastně, dá se říci, že jsem.“ Promíchal si šálek kávy.

Haně poskočilo srdce. Opět se cítila jako školačka. „Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, že tady nějaký čas prostě budu. Našel jsem si byt přes Airbnb. Máte pravdu, zdejší ve skutečnosti nejsem. Jsem z Prahy, ale potřeboval jsem na nějaký čas vypadnout.“

„Vždyť je to taková dálka. Nic u Prahy jste nenašel?“ snažila se působit nezaulatě. Ve skutečnosti prahla vědět všechno. A ještě mnohem víc. Bože, ty jeho paže. Božsky pevné, tak akorát. Nesnesla by, kdyby mu při pohybu ten spodní sval plandál jako netopýří křídla. Prsty dlouhé, nehty čisté – tak jak by je spisovatel měl mít (určitě). Břicho vsedě a pod tričkem nepřekypovalo a při nádechu se samovolně nepohybovalo nahoru a dolů. Chlap snů.

„Bude to znít asi hloupě,“ usmál se, „ale hledal jsem schválně co nejdál.“

Přehodila si nohu přes nohu a napila se. „Co nejdál?“

„Víte, byl jsem – technicky vzato stále jsem – ženatý. Moje manželka po letech prostě usoudila, že jí bude líp jinde,“ objasnil a pokračoval, „se ženou.“

„Se ženou?“ Tupě opakovala jeho slova a již nedokázala skrývat zájem. „Jakože je na holky?“

„Už to tak vypadá,“ pokrčil rameny. „Proti tomuhle nejde nic dělat. Kdyby šlo o jiného muže, prostě bych zkusil být lepší než on, ale s pičkou se měřit nemohu,“ zasmál se.

Vyřeštila zrak. Podařilo se jí soucitně přikývnout. „Takže jste si chtěl prostě provětrat hlavu. Co nejdál od ní.“

„Abych pravdu řekl, vůbec se mi zpátky nechce. Říkám si, že mě tam stejně nic nedrží. Pracovat můžu kdekoliv. Bydlet také. No ne?“ dopil poslední lok kávy a odsunul hrnek stranou.

„Pokud to vidíte takhle, proč ne? Práci můžete sehnat kdekoliv, to je pravda.“

„Vlastně práci mám, mohu ji dělat kdekoliv, kde právě jsem.“

„Kde pracujete?“

Usmál se. „Než jste přišla a všechno polila, pracoval jsem na počítači,“ dělal si legraci. „Jsem spisovatel. Píšu knihy.“

„To zní zajímavě. Ale musím se zeptat: často potkávám ten typ lidí, co tvrdí, že jsou spisovatelé. Mají to i na svých profilech na facebooku před svým jménem – Spisovatel Jindra Tukan, ale ve skutečnosti ještě nic nevydali ani nedopsali. Jste taky tenhle typ?“

„Troufnu si říci, že ne.“

„Kolik jste vydal knih?“ Hana se pokoušela v duchu spočítat všechna jeho díla, která přečetla, ale než došla na konec, předběhl ji s odpovědí.

„Celkem čtyřicet dva.“

„Páni.“

„No, znám autory, kteří toho napsali mnohem víc. O nic nejde,“ ostýchavě mávl rukou.

„Blázníte? To je úžasné.“

„Pracuji teď na poslední knize, jsem asi v polovině, ještě jsem neoslovil betačtenáře. Nechtěla byste se podívat?“ nabídl nečekaně. Obvykle kolemjdoucím nepodstrkoval svá díla ani nevyprávěl o svém soukromí, ale z téhle holky s rozcuchanými vlasy vyzařovala tak hmatatelná čistota a nevinnost, až mu na krátký okamžik problesklo hlavou, že by ji tuze rád políbil. Což bylo divné, už pekelně dlouho neměl chuť někoho líbat.

Zalapala po dechu a vytřeštila zrak. Byla natolik rozrušená, že rukou vrazila do svého hrnku a jeho obsah se rozlil po stole a stekl jí do kabelky. Vyskočila ze židle, popadla tašku a celou ji vyprázdnila na stůl. Jednu věc po druhé kontrolovala, utírala a sušila ubrousky.

Přispěchal na pomoc. Ačkoliv se mu zdálo sahat na její věci krajně nemístné, tak jí bral usušené věci z rukou a pokládal je stranou.

„Opravdu jste chodící časovaná bomba.“ Smál se. Převzal knihu, a když si všiml obálky, začal se smát na celé kolo. „To nemyslíte vážně, ženská.“

„Ráda vás čtu. A ještě raději píšu. A jsem pravý opak vás, protože jsem nikdy nic nevydala,“ chrllila a chtěla mu knihu vytrhnout z rukou. „A tu vaši nabídku přijímám, k sakru!“

„Moc rád bych si vás taky přečetl,“ pronesl se sklopeným zrakem ke své knize, a když vzhlédl, oči mu plály.

* * *

Hana vstala časně. Nalila do sebe dva hrnky kávy, přičemž když vařila vodu podruhé, málem se opařila. Včas stihla uhnout a odnesla to pouze kuchyňská linka.

Téměř do odpoledne pracovala na svém vlastním textu – ideálně strávená neděle. Mimo počítač a v osobním životě byla jako nášlapná mina, ale když se pustila do práce, excelovala.

Dnes měla obzvlášť dobrou náladu. Už dlouho nezažila tak plodné dopoledne. Obvykle od práce neustále odbíhala, ale dneska jako by se všechny řádky psaly samy. S Adamem se měla sejít až ve tři hodiny v kavárně, takže když udeřilo poledne, stále zbývalo mraky času. Měla nastavenou svou osobní laťku na dvě stě znaků denně, aby si utvořila rutinu i pro své vlastní psaní. Jakmile se ale rozepsala, jen u dvou set znaků nezůstala a pokračovala, dokud se všechny dobré nápady nevypařily. Bylo totiž nepsaným pravidlem, že když její text nikdo nepožadoval, často se stávalo, že se jí už psát nechtělo. Takže posedávala s notebookem na klíně a blikajícím kurzorem před sebou. V ruce mobil a swipovala mezi videi a reelsy na instagramu. Prokrastinovat, to Hana uměla.

Ve dvě hodiny se začala připravovat. Nechtěla působit, jako že tomu věnovala až moc úsilí. Někdy se ráda hezky namalovala, ale dneska ne. Není přece zoufalá ženská.

Nebo je?

Ani tak zoufalá, jako lačná po tom mrzutém muži s laptopem plným příběhů. Stála před zrcadlem, hřeben třímala v ruce a potulovala se myšlenkami mimo koupelnu. Myslela na Adama – jeho dlouhé prsty, čisté nehty, strniště na bradě. Jaké by to asi bylo, kdyby vsunula dlaň do jeho, kdyby mu konečky prstů přejela přes neoholenou tvář.

Zamrazilo ji. Jemné chloupky na předloktích vítaly tu myšlenku s otevřenou náručí.

Musí se ho dotknout, prostě musí vědět, jaký je spisovatelův dotyk. *Jistě blahodárny... a opojný.*

Zakroutila nad sebou hlavou a pustila se do česání vlasů. Připadala si směšně. Několik měsíců toužila zažít přesně tohle. Těšit se na schůzku a toužit po někom natolik, až se při vzpomínce na něj celá zachvěje. Roky s Jonatánem i ty po něm se vlekly, aniž by na ni kdokoliv nahlížel jako na ženu... plodnou ženu, lačnou po cizích prstech a údech hluboko v sobě. Jedno v jakém pořadí.

Problém byl v tom, že tenhle Adam Ezra je něco jako polobůh. Titán mezi spisovateli, s manželkou lesbičkou. Když to shrnula kolem a kolem, maximálně z toho vyplývalo, že chce její společnost pouze pro četbu jeho rukopisu.

Poklepávala si hřebenem o bradu a špulila rty. „Jo,“ kývla na osobu v zrcadle, „přece jen touží po jedné části mého těla. Po rameni. Aby se mi na něm mohl vyplakat.“ Odhodila hřeben do umyvadla a zhasla.

Sakra, proč jsem zrovna teď musela potkat právě jeho. Jsem z něj hotová a zoufale toužím po lásce.

Vydala se na cestu. Byla nervózní, což se dalo čekat. Jde na schůzku s Adamem Ezrou! Jen hlupák by se necítil vyvedený z míry. Je docela možné, že i muži se cítí v jeho přítomnosti nespokojeně, a jeho právě nošené oblečení má tak velký respekt, že se ani neopováží, aby se skrčilo.

Už seděl uvnitř s kávou před sebou.

Hana si slíbila, že dneska ji nevylije. Lehce šťouchla do dveří a vešla. „Dobrý den, Adame.“

„Dobrý den, Hano.“ Zavřel a krátce zvedl hlavu. Nato vzhledl znovu, přes obličej se mu mihl překvapený výraz a odshora dolů si ji prohlédl. Rukou naznačil, aby si sedla.

Tak se tedy vtěsnila vedle něj. Bože ten voněl. Byl jako chodící lahvička hormonů. Měla nutkání přisednout si a otírat se o něj jako kočka.

„Dáte si něco?“ Snažil se přehlušit pípání a zvuky ústic z lokálu.

„Za chvíli,“ usmála se. „Co to máte za parfém?“

„Ani nevím. Něco jsem popadl v drogerii. Voní vám? Ten parfém,“ dodal rychle.

„Moc. Je velice příjemný,“ přiznala. „Takže můžeme začít?“ Rychle změnila téma. Nutně potřebovala kávu, ale musela nohám dopřát chvíličku, aby přestaly rosolovatět. A to sotva přišla. *Seber se, sakra. Je to jen chlap.*

„Jistě.“ Vytáhl notebook a otevřel jej. Obrátil ho k Haně a nepřestával ji sledovat.

„Co budete dělat vy?“ Naklonila obrazovku a všimla si, že už má nachystaný text od první kapitoly.

„Vy tady svůj text nemáte?“

„Ne. To nemám. Ještě jsem ho nikomu neukázala a neukážu, dokud nebude hotov. Ale děkuji za nabídku. Určitě ji ráda využiji.“

„V tom případě tady budu sedět a sledovat vás, jak mne čtete.“ Uličnický mrkl. Spojil si ruce a opřel o ně bradu.

Haně přejel po zádech mráz. Cítila, jak se jí naježily chloupky vzadu na krku. A v břiše zatřepotali křídly motýli.

„Až budete připravená, můžete se také dívat, jak vás čtu.“

Otevřela pusku, a hned ji zavřela.

„Vždycky jsem text posílal betačtenářům, potom redaktorovi. Můj redaktor je starý a ošklivý. Na toho byste se při čtení dívat nechtěla. Mám konečně možnost sledovat při orální práci někoho moc pěkného.“

„Když vám to udělá radost...“ Snažila se nasadit neutrální výraz.

„To určitě udělá...“

Ted' už jí hořely i tváře. *Ježíši Kriste, cítím, jak se mi samy od sebe začínají shrnovat kalhoty, a to jen díky zvuku jeho hlasu, je tak kosmopolitní.* „Dám se tedy do čtení, pokud dovolíte. Kolik už máte hotových stran? A neříkejte mi, že šedesát devět,“ zabubla-la smíchy.

Adamovi se rozšířily oči. „Asi vás zklamu. Je jich okolo dvou set. Nechci po vás, abyste to přečetla dnes. Nespěchá to.“

Hanu napadlo, že jí klidně mohl celý text poslat e-mailem, ale neřekla to. Nechtěla to.

„Jistě.“ Přikývla a sklonila zrak k monitoru. Snažila se soustředit na text, ale s nervozitou a jeho pohledem nemohla soupeřit. Přečetla několik vět a zkontrolovala muže naproti. Ten, když si všiml jejího pohledu, se usmál. Nepatrně vycenil přední zuby a přimhouřil oči. Hanu zašimralo mezi nohama. Ignorovala to a opět sklonila hlavu. Mezi první a druhou stranou opět vzhledla. Když si jí všiml, zatvářil se stydlivě a svůj úsměv znásobil.

Usmála se. Ačkoliv měla kalhotky úplně promočené, uvědomila si, že ji ta hra baví. „Adame, mohl byste mi zajít pro kávu?“ Letmo se dotkla jeho předloktí a v tomtéž okamžiku se v jejím

nitru spustil orchestr touhy, který putoval přes podbřišek mezi nohy.

Nevěděla, jestli i muži mají takové pocity, ale když se mu podívala do očí, byla si jistá, že to, nebo něco podobného, také pocítil.

„Jistě, ale buďte tak hodná a nepokračujte sama beze mě.“ Vstal od stolu, aniž by se zeptal, jakou chce.

Sledovala ho. Kdyby byla pes, sliny by jí odkapávaly z mlsné huby. Vlastně se moc nelišila. Ve svém spodním prádle měla pořádně naslintáno a nebylo vůbec příjemné v tom sedět.

„Budu si muset odskočit.“ Oznámila, když se vrátil a postavil před ni hrnek.

„Jistě.“

„Vlastně domů. Musím si dojít domů.“ Až když to vyslovila, uvědomila si, že to zní, jako kdyby se jí chtělo kadit.

„Děje se něco?“

„Ne, jen jsem něco zapomněla.“

„Půjdu s vámi,“ oznámil. Zaklapl počítač. Vzal Haninu kávu a počkal, až vstane, a došel ji k pultu přelít do kelímku

Nic nenamítala. Hlodovala v ní obava, že kdyby odešla sama, Adam už by na ni třeba nečekal.

„Tak co jste zapomněla? Budu hádat, nechala jste zapnutou žehličku nebo plyn.“ Tipoval a nepřestával se usmívat. V jedné ruce držel svou tašku na notebook a v druhé nesl Haninu kávu.

„Nic takového,“ mávla rukou. Rychle se snažila vymyslet nějakou rozumnou výmluvu. Nemohla přece říct, že se musí jít převléct. Kvůli němu. „Nechala jsem si doma kreditní kartu. A nemám hotovost.“

„Chystáte se snad potom někam?“

„Ne, na dnešek už program přece mám,“ usmála se.

„V tom případě tam nemusíte.“

Zastavila. „Tak jo, hele... jak to říct normálně... zkrátka teď potřebuji jít domů. A vy jste gentleman, takže dost vypytování.“ Hleděla Adamovi do očí a chystala se pokračovat v chůzi.

Udělala krok, noha se jí zamotala v dlouhém popruhu jeho tašky. Když tápala rukou vzduchem, aby se něčeho zachytila, vyrazila mu kávu, popadla ho za rukáv a svalila se na zem. Zlitý tektutinou padl na Hanu a přimáčkl ji k zemi.

„Jste v pořádku?“ Těžce oddechoval, jeho ústa byla několik centimetrů od jejích.

Prohlížela si jeho plné rty. Byly dokonalé. Vzpamatovala se a rozesmála se na celé kolo. „Ano. Myslím, že jsem přišla o poslední zbytky své sebeúcty.“

„Pojďte.“ Zvedl se a podal Haně ruku. „Ta káva mě mrzí. Pokud byste chtěla, můžeme zajít pro novou. Až si doma vyřídíte, co potřebujete.“ Sebral prázdný kelímek a odhodil jej do nejbližšího koše.

„Moc ráda.“

Dorazili k Haninu vchodu. „V tomhle malém městě je opravdu výhoda, že za deset minut dojdete na konec a za dalších deset minut na začátek. A nevýhoda je, že všichni lidé, obzvlášť ti staří s neustálou potřebou něco probírat, si myslí, že všechny znají, a chtějí si dost často povídat.“ Vytáhla klíče a vešla.

„Alespoň si můžete kdykoliv s někým pokecat. Ženské rády pořád drbou,“ chechtal se a vešel za Hanou.

„Jen se chtějí dozvědět nové drby.“

„To všechny ženy.“

Míjeli druhé patro a ve třetím Hana zahnula za roh a připravila si klíč.

„Nemáte tam dobrmana nebo tak?“

„Nemám.“ Otočila klíčem a vešla dovnitř. „Pojďte dál. Jen si odskočím.“ Nervózně se usmála, odhodila kabelku, zula si boty

a zmizela v koupelně. Stáhla ze sebe džíny a kalhotky a ty pak hodila do pračky. Natáhla si zpět kalhoty a vydala se do ložnice. Na Adama, který právě skenoval její knihovnu pohledem, se ani nepodívala. Zavřela za sebou dveře, shodila kalhoty, dole ve skříni našla čistá tanga a znovu se oblékla.

„Můžeme?“

„Máte moc pěkné knihy. Většinu jich znám.“ Vytáhl jednu ze *svých* knih.

„Asi chcete být vtipný a máte na mysli ty, jež jste sám napsal. Jo, mám je všechny.“ Přišla k němu až moc blízko a knihu mu vzala. Zastrčila ji zpátky do police. „A moc ráda se k nim vracím. Nesahejte na ně, prosím, nemám to ráda.“

„Máte to tady moc pěkné. Jak dlouho tady bydlíte?“

„Asi dva roky. Dříve jsme měli dům, ale tady to je mnohem lepší. Sice malé, ale to nevadí.“

„Měli jste?“ Povytláhl obočí a podepřel si bradu rukou.

„No jo. Já a manžel.“

„Takže jste... rozvedená?“ Adam kroužil po místnosti a prohlížel si každý kout.

Posadila se na pohovku. „Bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké jsem tehdy udělala. Ano, jsem.“

Přisedl si k ní. „Rozvody jsou někdy síla. Utěšuje mě myšlenka, že mě to právě teprve někde čeká. Taky byste to tak měla brát.“

„Asi ano. Sice mi to manželství vzalo několik let života, ale máte pravdu.“

„Nechybí vám?“

„Jonatán? Chraň pánbůh.“ Strojeně se oklepala a rozesmála se. „S ním to nebylo jednoduché. Miloval mě, ale měl takovou zvláštní fobii, která nás rozešťvala. Nesnesl lidský dotek.“

„Vy jste spolu nikdy...“

„Ne. Nikdy. Naše svatební noc byla jako připravit si dvě rakve vedle sebe a ulehnout.“ Chechtala se. „Naše dítě se jednou mělo narodit ze zkumavky.“

„Já bych se s vámi rád o jedno pokusil. Normálně.“ Opět nasadil svůj šibalský úsměv.

„Možná, že jednou vaši nabídku využiji. Jste pozorný.“

Adam se naklonil blíže k Haně a chytil ji za ruku. Nic nenamítala. Zatajila dech, když jí z dlaně vystřelil elektrický výboj a procházel celým tělem. Připadala si, jako by se zrovna dotýkala Van de Graaffova generátoru vysokého napětí. Volnou rukou se ujistila, že se jí nenaježily vlasy.

Sunul svou ruku vzhůru po její paži a lehce ji pošimral na krku.

Hana hořela touhou po jeho dotecích. Chtěla na něj sahat. Strčit mu jazyk do pusy, prohrábnout mu vlasy. Nedokázala myslet na nic jiného, ale přemohla se. „Adame, chtěla bych, aby to mezi námi zůstalo na profesionální úrovni,“ vysoukala ze sebe. „Jsem váš betačtenář. Jednou budete vy můj.“

„Máte pravdu. Omlouvám se. Tohle obvykle nedělám. Mělo by to tak zůstat. Jednou budu číst já vás.“ Usmál se, vstal a podal jí ruku. „Pojďte, dáme se do práce.“

„Vrátíme se do kavárny?“ *Budu si muset vzít s sebou více náhradního prádla.*

„Co byste řekla na to, kdybychom prováděli čtení u mě?“ navrhl a obouval si boty. „Je tam klid a dostatek kávy.“

Pokřčila rameny, a než se nasoukala do bot, vrátila se do ložnice. Do kabelky si nastrkala troje kalhotky.

Kapitola 3

Moc pěkné. Větší než moje, ale ne o moc,“ konstatovala. „Tady teď píšete?“ prsty přejela po desce pracovního stolu, který byl otočený zády k oknu. „Nechcete mít při práci výhled ven?“

„Vlastně nechci. Odvádí mě to od soustředění.“ Odložil tašku s notebookem a posadil se na pohovku. „Takže teď jste za slídilku?“

„Chci vidět každý autorův kout i nemravná tajemství,“ mrkla.

„Myslíte, že i autoři mají tajnosti?“

„Nemyslím. Vím to a nejde o ledajaké tajnosti. Zajímají mě ty necudné,“ zrovna si prohlížela zbytek vybavení a tvářila se zaujatě.

„Tak to se obávám, že tady nebydlím moc dlouho. V mém starém domě byste určitě nějaké našla, tady pochybuji.“ Přehodil si nohu přes nohu a sledoval každý její krok.

„Uvidíme.“ Prošla do kuchyně. „Páni, to jsou úžasné židle.“

„Děkuji, Hano. Smím vám udělat kávu?“ Nečekal na odpověď a vstal. Stála mezi dveřmi, když Adam procházel, náhodou se o ni otřel ramenem a ruku jí položil na bedra.

Uvnitř ní opět spustil orchestr svou hlasitou baladu šimrání, horkosti a brnění. „Dle toho, co tady vidím, musím konstatovat, že máte dobrý vkus, Adame.“

„Nic z toho, kromě páru bot, několika triček a notebooku, mi nepatří, ale děkuji,“ smál se. Zapnul kávovar, vložil novou kapsli a připravil šálek. „Jste vždycky tak povolná?“

„Prosím?“

„Chodíte často k cizím mužům domů?“ Postával u kávovaru a pobaveně ji sledoval.

Hana našpulila rty jako vzdorovitá šestnáctka. „Řekla bych, že častěji chodí oni ke mně,“ oplatila mu. „Dneska jste byl už třetí, kdo překročil můj práh.“ S pobavením se mu dívala zpříma do očí a vyčkávala na jeho reakci.

Vyměnil šálek, vyhodil použitou kapsli a vložil novou. Opět vyčkával. „Mohl bych překročit práh i do vaší komůrky, kdybyste dovolila.“

„Jako vážně, Adame?“ Vyprskla smíchy. „To jsou dnešní metody na sbalení holek?“

„Ne, Hano. To jsou moje – spisovatelovy metody. A popravdě nevím. Nemám páru, jak se to dneska dělá.“ Vypnul kávovar, vzal obě kávy a pokynul Haně, aby se šla posadit na gauč. Ta ho ignorovala a usadila se na jeho pracovním stole. Adam si tedy sedl na židli za stůl.

„Proč jste se chtěl dívat, jak vás čtu?“ Obrátila se k němu čelem. „To je nějaká úchylka?“

„Nikdy jste se nechtěla dívat na někoho, kdo právě píše knihu?“

„No, dejme tomu, že jsou obě otázky relevantní. Ale ne. O dívání mi nikdy nešlo. Spíš mě vždycky fascinovalo být někde, kde se knihy napsaly, nebo znát někoho, kdo je píše.“

„A teď jste tady. Vlastně tady jsem ještě nic nedopsal. Bydlím tady asi týden, ale pár řádků už se tady napsalo.“

„Takže kdybych byla na střední škole, pištěla bych štěstím jako na koncertě. Možná bych i omdlela, ale už jsem nějakou dobu velká...“

„A od té doby se chováte jak?“ přerušil ji. „Co uděláte, když se vám splní dávný sen?“

„Ještě se mi žádný ze snů nesplnil,“ pokrčila rameny, „takže nevím.“

„Vy mě neberete jako spisovatele?“
„Protože neslyšíte žádný jekot?“ Seskočila ze stolu a přisunula si židli naproti.

„Přesně tak.“

„Možná že jsem pánbóhovala a ježíšmarjóvala už včera v kavárně.“ *Jako by nestačilo, že jsem se kvůli tobě musela jít převléct.*
„Na dospělosti je fajn, že se umíte radovat vnitřně. Anebo taky až později, když se vrátíte domů.“ Podepřela si hlavu rukama a hleděla mu do očí.

„Ach ty ženy. Jak rafinované. Takže, Hano, když dovolíte, rád bych se zase chvíli díval, jak mě čtete.“

Hana se k němu naklonila přes stůl. „Jenom když u toho budu moci sedět za vaším stolem,“ zašeptala.

„Výborně. Podám vám počítač.“ Vstal, a když ji míjel, opět se rukou otřel o její rameno.

Hanu zamrazilo. Cítila se jako lehká holka. Došlo jí, že kdyby se na ni vrhl a byl to perverzní psychopat, s největší pravděpodobností by neodporovala, ještě by ho povzbuzovala. Adam se prozatím jako maniak neprojevil, takže si nechala zajít chuť, pevně přitiskla kolena k sobě a věnovala se četbě.

„Co budete dělat vy? Jen zírat? To nemáte nic lepšího na práci?“ zamumlala, aniž by očima opustila obrazovku.

„Vlastně je docela příjemné posedávat a nic nedělat. Většinu času píšu nebo přemýšlím nad tím, co napíšu. Je to příjemná změna.“

Ponechala Adama s jeho vlastními myšlenkami a pustila se do práce. Bylo velice pravděpodobné, že když oba dva setrvají v téhle maniakální juxtaopozici – čtenářka a pozorovatel čtenářky, naproti sobě a se stolem uprostřed –, nedojde mezi nimi k ničemu, co by mohlo jakkoliv narušit jejich symbiózu.

* * *

Hana byla od půl páté na nohou a za volantem svého úsporného autíčka, cestou do práce popíjela třetí kávu.

Od Adama se vrátila okolo jedné hodiny v noci. Nemohla se dočkat, až bude opět doma a prospí se. Nechala stažené okénko, aby si studený větrík našel cestu k její unavené tváři. Po těch málo hodinách spánku se cítila jako po pořádné opici.

Zaparkovala na parkovišti zezadu budovy. Posledním hltém vyprázdnila cestovní hrnek a pospíchala vstříc novému pracovnímu dni.

Vešla do budovy a výtahem se dopravila do čtvrtého patra. Minula sekretářku a namířila si to rovnou ke stolu Ali. Okolo byly rozmístěny stoly tak, až to působilo jako v učebně na střední škole. Žádné příčky mezi zaměstnanci kvůli soukromí, navzájem sobě na očích, aby náhodou někoho nenapadlo dělat něco, co v pracovní době neměl. Alespoň tak to na Hanu působilo.

„Kohopak to sem čerti nesou?“ zubila se Ali.

„Ahoj. Jak se máš?“ Pohládila kamarádku po těhotenském břichu a posadila se na její stůl.

„Víš, že jsi jediná, kdo mi na něj smí sahat?“ Ali si poklepal na břicho a svalila se na svou židli. Rudé kudrnaté vlasy rámovaly její oválný obličej, modré oči nepřestávaly vysílat signál radosti z příchodu přítelkyně. Před těhotenstvím byla hubená jako proutek, s přibývajícími týdny se jí s břichem kulatil i obličej a zadnice.

„To je snad samozřejmé, ne? Jak se máš?“

„Hrozně,“ postěžovala si. „Nohy mám jako dva obří květináče na kytky a prsa mě bolí jako ďas. Ale děti jsou radost.“ Odhrnula si vlasy z tváře a těžce oddechovala.

„Za jak dlouho?“

„Doufám, že brzo.“

„Ale budeš mi chybět. S kým si tady budu povídat?“ Rozhlédla se po místnosti se stoly, u nichž seděli kolegové hledící do obrazovek monitorů.

Mávla rukou. „To přežiješ.“

„Si piš, že ne.“ Zatvářila se zklamaně a svěsila oba dva koutky úst dolů. „Ali, neuvěříš mi, koho jsem poznala.“ Ztišila hlas a naznačila kamarádce prstem, aby se nahnula blíž. „Představ si, že jsem byla u nás v kavárně a naproti mně seděl Adam Ezra.“

„Si děláš prdel!“

„Psst! Ali!“

„Promiň,“ zašeptala. „Vážně?“

„Jo, četl si tam a já mu vylila pití.“ Smála se.

„To bys nebyla ty, abys něco nevyhlila nebo nezničila,“ konstatovala. „Jaký byl? Je fakt tak pěkný? Jaké má vlasy? A co měl na sobě? Ne! Počkej, určitě to byl on? Hano, to je hloupost, co by u nás dělal? Vždyť to město není ani na mapě,“ pronesla žertem.

„Jsem si tím naprosto jistá. Představ si, dali jsme se do řeči a požádal mě, abych prošla jeho rukopis, než ho pošle redaktorovi.“

Ali vykulila oči. „Nene!“

„Je to opravdový gentleman. Nic za tím není, prostě jsme se dali do řeči. Chvilí se u nás zdrží a asi byl rád, že potkal někoho zdejšího. To je celé,“ pokrčila rameny.

„Jak jako gentleman? To určitě. Chlapi jako on chtějí jen jedno. Vážně – jsem toho důkazem.“ Opět si zatukala na břicho, aby svým slovům dodala na věrohodnosti.

„Ali, byla jsem i u něj doma...“

„Co jste tam dělali?“ skočila jí do řeči.

„Procházela jsem jeho text. Několik hodin v kuse a nestalo se vůbec nic. On je jiný, Ali.“